

Utasi Hajnalka: ***Hatos ölelés***

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy kedves család: anya, apa és gyermekeik: Adél, Tekla, Bátor és Noé. Négyes ikreként születtek Magyarországon. Az élet önmagában is szép kihívás, de négy gyermekkel különösen. Különösen nehéz, vidám, szeretetteljes és boldog.

A gyermekek szépen cseperedtek, mígnem az édesanya az első szülinapjuk tájékán észrevette, hogy Noé másként viselkedik, mint a többiek. Nem néz senki szemébe, nem gügyög, esténként ülve ringatja magát és sír. Beszélt a védőnővel, a gyermekorvossal, akik azt mondták, hogy minden rendben van a kisfiúval. A szülők bizakodtak, hogy Noé nem beteg, de látták, hogy sír, rugdos, harap, ha nem minden ugyanabban a sorrendben történik egy nap. Ha nem a kék cipőjét adják rá, ha Tekla előbb megy ki az ajtón, mint ő, ha fürdés után vacsoráznak. Aztán hároméves korukra kiderült, hogy Noé autista. Más szülő ilyenkor megijed, hogy mi lesz, de ők nem, mert sejtették, hogy Noé viselkedésének hátterében az autizmus áll. Utánaolvastak, és gyógypedagógusokat is felkerestek. Így a szülők már Noé másfél éves korától rajzokkal segítettek a mindennapjait, míg Adélnak, Teklának és Bátornak abban segítettek, hogy elfogadják Noé sokszor szélsőséges viselkedését, hangulatingadozásait. A család gyakran kirándult a hegyekbe, és mindennap együtt futottak, ugyanazon az útvonalon. Próbálták egyformán élni a napjaikat, kisebb időrendi változtatásokkal. Noénak ez jelentette a biztonságot. Nemcsak Noé, hanem Adél, Tekla és Bátor is boldog volt.

A szülők nem feledkeztek meg arról, hogy nem egy beteg, hanem négy gyermekkel gazdagodtak. Pedig nem voltak egyszerűek a hétköznapiak. Volt úgy, hogy a szülők és a gyerekek egyszerre sírtak, mert elfáradtak a mindennapok szünni nem akaró teendőiben. Aztán hirtelen Noé abbahagyta a sírást, és gyönyörű, zöld szemét tágra nyitva összevonta a családot egy óriási, „hatos” ölelésbe. A könnyek felszáradtak, és azóta megszámlálhatatlan hatos ölelésbe burkolózott a család.

Adél és Tekla gyógypedagógus lett, Bátor állatorvos, Noé pedig tanár. Bizony. Noé az egyetlen tanít. Még mindig egy városban élnek, de öt különböző pontján.

Amikor valaki a családból szomorú vagy elfárad, Noé meghívja magához az édesanyját, édesapját, testvéreit, és felnőtt létükre is működik az a bizonyos hatos ölelés. Nem árulok el titkot, de mára a hatos ölelés tizenkettes. Mindenki társra lelt. Mert mertek és bírtak együtt boldogok lenni. Pedig nem adták ingyen ezt a boldogságot. Hétmérföldes csizmával lépve is gigantikus küzdelemhegyeket győztek le. Ők az autizmusnak köszönhetik az örömkönnnyekkel ölelő boldogságot!